

('Αργά τὸ βράδυ. Ἡ Μπέρτα κάθεται μόνη τῆς στὸ σαλονάκι τῆς. Ἐξαφνα μπαίνει ἡ Μαργαρίτα).

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Μπέρτα! ΜΠΕΡΤΑ. — Ἄ! Ἐσὺ εἶσαι, Μαργαρίτα; Τί καλὰ πού ἦρθες... Ἐγὼ μόνη κ' ἤθελα λίγη συντροφιά.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Πάλι μόνη; (Κάθεται).

ΜΠΕΡΤΑ. — Ναί. Ὁ Πέτρος δὲν ἦρθε ἀκόμα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Πάντα ἀργεὶ νὰ γυρίει στὸ σπίτι του, πάντα... Ἐνε τὸσες βραδιεὶς πού ἐρχομαι ἀκριβῶς τέτοια ὥρα καὶ δὲν τὸν βρίσκω ἐδῶ...

ΜΠΕΡΤΑ. — Ἐνε ἀπαισιοληγμένους μὲ τὶς ὑποθέσεις του φαίνεται. Ἐτσι μοῦ λέει...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Καὶ τὸν πιστεύεις;

ΜΠΕΡΤΑ. — Γιατί νὰ μὴν τὸν πιστέψω;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Ἐίσαι πολὺ ἀδῶα, ἀγαπητή μου. Μὰ δὲν σέπτεσαι ὅτι ὁ Πέτρος εἶνε νέος κ' ὠραῖος καὶ πρέπει νὰ μὴν τοῦ δί- νης ἀπόλυτη ἐλευθερία;

ΜΠΕΡΤΑ. — Τοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Δὲν εἶσαι καθόλου προνοητικὴ, Μπέρτα.

ΜΠΕΡΤΑ. — Ἐπὶ τέλους, δὲν εἶμαι ζηλιάρα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Μὰ δὲν τὸν ἀγαπᾶς λοιπὸν, δὲν τὸν ἀγαπᾶς;

Ἐποιοὺς ἀγαπᾶ, ζηλεύει.

ΜΠΕΡΤΑ. — Μὰ τί θές, νὰ τοῦ κάνω ἀνακρίσεις, νὰ τὸν ρωτῶ κάθε τόσο ἀπὸ πού ἐρχεται καὶ πού πηγαίνει; Δὲν τὸ βρίσκω καθόλου ἀπεισιπροπῆς κ' ἔξιπνο αὐτό.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Ὡστε ἐγὼ πού ρωτῶ, ἐγὼ πού θέλω νὰ ξέρω πού βρίσκεται αὐτὴ τῆ στιγμῆ, εἶμαι ἀναξιοπρεπῆς καὶ κουντὴ;

ΜΠΕΡΤΑ. — Μαργαρίτα!... Τί λές; Σ' ἐνδιαφέρει τόσο ὁ Πέτρος;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Ὅχι... Δηλαδή... ναί... Θέλω νὰ πῶ ὅτι ἐνδιαφέρομαι γιὰ λογαριασμό σου. Τρέμω μήπως σ' ἀπατά. Θέλω νὰ σοῦ εἶνε πιστός.

ΜΠΕΡΤΑ, (σκεπτικῆ). — Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴ μεγάλη σου ἀγάπη.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Μὰ βέβαια... Ἐτσι πρέπει... Ἀφοῦ εἶμαι φίλη σου... Ἄλλᾳ, ἐσὺ δὲν καταλαβαίνεις. Εἶσαι πολὺ ἀπλῆ. Δὲν ὑποτιθεῖσαι τίποτα. Προσάγγον τελενταῖα...

ΜΠΕΡΤΑ. — Τί θές νὰ πῆς;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Νά, δὲν εἶνε μόνο πού ἐπιτρέπεις στὸν Πέτρο νὰ γυρίει σπίτι τόσο ἀργά, τὸν ἀφίνει ἀκόμα καὶ νὰ φλερτάει μ' ἄλλες τὶς ὠραῖες κυρίες.

ΜΠΕΡΤΑ. — Μὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἐμπιστοσύσω νὰ μιλᾷ μὲ κάθε ὀμορφῆ γυναικῆ. Τότε νὰ ἔπρεπε νὰ τοῦ ἀπαγορεύω νὰ μιλᾷ καὶ μ' ἐσένα...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Ἄ, ὄχι δά... Σ' ἐμένα μπορεῖς νάχης ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Ἄλλᾳ σ' ἐμένα μόνο. Δὲν πρέπει, παραδείγματος χάριν, νὰ τὸν ἀφίνης νὰ χορεύει τόση ὥρα μὲ τὴν ὄμορφη κυρία Φλοριμὸν, ὅπως στὸν προχθέςινὸ χορὸ.

ΜΠΕΡΤΑ. — Δὲν χόρευε μόνο μὲ τὴν κ. Φλοριμὸν. Χόρευε καὶ μ' ἄλλες κυρίες, καὶ πρὸ πάντων μ' ἐσένα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Σοῦ εἶπα: Μὴ σὲ νοιάζει γιὰ μένα. Σ' ἐμένα πρέπει νάχης ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Ἄλλᾳ σ' ἐμένα μόνο. Σὲ καμιά ἄλλη. Καὶ πρὸ πάντων νὰ τὸν φυλάς ἀπ' αὐτὴ τὴν τρομερὴ κυρία Φλοριμὸν...

ΜΠΕΡΤΑ. — Τὴν τρομερὴ κυρία Φλοριμὸν! Μὰ εἶνε μὰ χαριτωμένη, μὰ ἀξιαγάπητὴ γυναικῆ...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πρέπει νὰ μὴν ἀφίνης τὸν Πέτρο νὰ στριφογυρίει τόση ὥρα κοντὰ τῆς.

ΜΠΕΡΤΑ. — Ἄλλ' αὐτὴ ἡ γυναικῆ φαίνεται νὰ εἶνε ἐρωτευμένη μὲ τὸν ἄντρα τῆς.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Δὲν ἔχει σημασία αὐτό. Μὴν κωτᾶξεις τί φαίνεται. Ἐνε συνήθως ἀπατηλὰ τὰ φωνηόμενα.

ΜΠΕΡΤΑ. — Τότε λοιπὸν κ' ἐσὺ, ἡ ὁποία φαίνεσαι τόσο καλὴ σύζυγος...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Τί θέλεις νὰ πῆς. Μπέρτα;

ΜΠΕΡΤΑ. — Μπορεῖ νὰ μὴν εἶσαι ἔτι φαίνεσαι...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Μπέρτα!... Τί λόγια εἶν' αὐτά; Τί ἐννοεῖς;

ΜΠΕΡΤΑ. — Τίποτα... Τίποτα... Ἀστετεύομαι. Λοιπὸν, ἔτσι βρίσκεις ὅτι δὲν προσέχω καθόλου τὸν Πέτρο;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Μὰ βέβαια. Καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ μὴν τοῦ ἔχης τόσο μεγάλῃ ἐμπιστοσύνη. Τὸ νοῦ σου στὴν κυρία Φλοριμὸν πρὸ πάντων.

ΜΠΕΡΤΑ. — Εἶνε τόσο ἐπικίνδυνη τὴν ὥραν αὐτὴ ἡ κυρία Φλοριμὸν;

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ JACQUES LEPID

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, 30 ἐτῶν, ρούσα. ΜΠΕΡΤΑ, 35 ἐτῶν, ἐσθθῆ. ΠΕΤΡΟΣ, 37 ἐτῶν, σύζυγος τῆς Μπέρτας, μελαγχρινός.

Εἶνε τρομερό... τρομερό!... Καὶ πῶς τὸ ἔλεγε αὐτό; Μίλιωσε παθητικᾶ; Ἐτσι, σὰν νὰ ἀπειθυνόταν σὲ μὰ γυναικᾶ, τὴν ὁλοία λαχταρεῖ ἀπλῶς, ἢ σὰν ν' ἀποτεινόταν σὲ μὰ γυναικᾶ πού τὴν κρατᾶει στὴν ἀγκαλιά του;

ΜΠΕΡΤΑ. — Δὲν σκέφτηκα νὰ κάνω τέτοιες ψυχολογικῆς μελέτες ἐκείνη τῆ στιγμῆ. Γύρισα ἀπὸ τὸ ἄλλο πλεῖον κ' ἀποκοιμήθηκα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Μὰ εἶσαι λοιπὸν ἀναισθητὴ, Μπέρτα; Ἄκουσε ὅσοσο τί πρέπει νὰ κάνης. Ἐσὺ εἶσαι πολὺ ἀπλῆ καὶ ἀνύποπτη, δὲν καταλαβαίνεις. Γι' αὐτό, κάθε λέξι, κάθε κίνησι τοῦ Πέτρου, τὴν ὥρα πού κοιμάται, θά μοῦ τὰ λές ἐμένα. Καθὼς καὶ ποιῆς ὠρες γυρίζεις στὸ σπίτι του.

ΜΠΕΡΤΑ. — Γιατί;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Ρωτᾶς γιατί; Μὰ πρέπει νὰ ξέρομε ἀν μᾶς ἀπατά.

ΜΠΕΡΤΑ. — Ἄν μᾶς ἀπατά;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Ναί, δηλαδή ἐσένα ὡς γυναικᾶ του κ' ἐμένα ὡς φίλη σου.

ΜΠΕΡΤΑ. — Δὲν καταλαβαίνω.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Ἐτσι εἶνε. Ἀπατώντας ἐσένα, ἀπατά κ' ἐμένα. Μὰ εἶσαι ἀφελῆς ἐσὺ καὶ δὲν νοιώθεις ἀπὸ τέτοια πράγματα.

ΜΠΕΡΤΑ, (κωτᾶζοντας ἐπίμονα μέσα στὰ μάτια τῆ Μαργαρίτα). — Ἐχεις δίκιο... Εἶμαι πολὺ κουντὴ καὶ ἀπειρη ἐγώ. Δὲν ὑποτιθεῖται κα ποτὲ τὸν Πέτρο, κ' ὅταν ἀκόμα...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Κι' ὅταν ἀκόμα;

ΜΠΕΡΤΑ. — Κι' ὅταν ἀκόμα τὸν ἄκουσα νὰ λέη μέσα στὸν ὕπνο του τ' ὄνομά σου!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, (ταραγμένη). — Καὶ τί σημασία ἔχει αὐτό; Μπορεῖ μὰ χαρὰ νὰ ὀνειρευτῆ ἔνας ἄντρας τὴν φίλη τῆς γυναικῆς του.

ΜΠΕΡΤΑ. — Τότε δὲν ἔχει σημασία, ἀν λέει καὶ τ' ὄνομα μᾶς ἄλλης γυναικῆς.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Ἄ, ὄχι... ὄχι. Ἡ κυρία Φλοριμὸν δὲν εἶνε τόσο οἰκεία σὰς.

ΜΠΕΡΤΑ. — Ναί, ἀλλὰ ξέρεις; Δὲν εἶπε μόνο τ' ὄνομά σου στὸν ὕπνο τοῦ ὁ Πέτρος;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, (χλωμαζοντας). — Καὶ τί ἄλλο εἶπε;

ΜΠΕΡΤΑ. — Εἶπε: «Μαργαρίτα μου, σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι σὲ λατρεύω! Ἐξέρεις ἄλλοστε, ὅτι τὴ Μπέρτα δὲν τὴν ἔχω πάρεγ παρὰ γιὰ τὰ χηρματά τῆς. Δὲν ἀγαπῶ παρὰ ἐσένα».

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Τὰ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Πέτρος;

ΜΠΕΡΤΑ. — Τὰ εἶπε βέβαια... Τᾶκουσα μὲ τὰ ἴδια μου τ' αὐτά!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. — Παράδοξη σύμπτωσης!... Μήπως πρόκειται γιὰ καμιά ἄλλη Μαργαρίτα;

ΜΠΕΡΤΑ. — Εἶμαι βέβαιη ὅτι ὀνειρευόταν ἐσένα... Ἐξ ἄλλου, τὸν ἄκουσα καθαρὰ νὰ λέη κ' αὐτὰ τὰ λόγια: «Μαργαρίτα, λατρεύω τὰ κοκκινόξανθὰ σου μαλλιά». Καθὼς βλέπεις λοιπὸν, πρόκειται γιὰ σένα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, (τρεμοντας ὀλη). — Παραμιλήματα... Παραμιλήματα... πού δὲν ἔχουν καμιά σημασία...

ΜΠΕΡΤΑ. — Μαργαρίτα, δὲν γελᾶμαι πειρὰ, ὅσο κ' ἂν εἶμαι ἀπλῆ. Εἶσαι ἡ φίλη τοῦ Πέτρου! Τὸ ξέρω ἀπὸ καρὸ!...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, (σασισμένη). — Συχώρεσέ με!... Συχώρεσέ με, Μπέρτα!... Τί φταῖον ἐγὼ ἀν μ' ἀγαπᾶ;

ΜΠΕΡΤΑ. — Ἐπὶ τέλους!... Τὸ ὁμολόγησες! Σ' ἀγαπᾶ. Ἐ, λοιπὸν, τώρα κ' ἐγὼ σοῦ λέω ὅτι δὲν ἤξερα τίποτα ὡς ἀπόψε. Ἄλλᾳ προδόθηκες μόνη σου, ἀπ' τὴ ζήλεια σου... Σοῦ εἶπα ψέμματα ὅτι λέει τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Φλοριμὸν στὸν ὕπνο του... Σοῦ τὸ εἶπα αὐτό γιὰ νὰ σὲ κάνω νὰ ζηλέψης περισσότερο καὶ νὰ πεισθῶς καλύτερα... Ὅυτε καὶ τὸ δικό σου ὄνομα ἔχει πει ποτὲ παραμιλώντας... Μὰ ἤθελα νὰ βεβαιωθῶ, νὰ βεβαιωθῶ!... Βλέπεις λοιπὸν ὅτι δὲν εἶμαι τόσο κουντὴ!...

(Μπαίνει ἔξαφνα ὁ Πέτρος).

ΠΕΤΡΟΣ. — Ἄ, εἶστε ἐδῶ, κυρία Μαργαρίτα; (Τῆς δίνει τὸ

ΜΠΕΡΤΑ. — Ἐχεις δίκιο. Εἶμαι πολὺ κουντὴ καὶ ἀπειρη...

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΝΑΣ ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΗΤΗΣ

Β'.

ΔΟΥ σήμερα μερικά ακόμη από τὰ περιφήμα φουτουριστικά ποιήματα του κ. Αθανασίου Σταθοπούλου, καθηγητού στο Μύτικα. Τὰ σταχυολογούμε από τὸ τελευταίως ἐκδοθέν βιβλίο του, τὸ ὅποιο ἔγινε ἀνάγνωστο στὴν βιβλιογορά. Διαβάστε τα, θαυμάστε τα, ἀπολαύστε τα καὶ πῆστε μας κ' ἐυχαριστῶ!... Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἓνα ποίημα στο... συμβόλαιο. Τί ἐστὶν συμβόλαιο; Ἀκούσατε:

«Συμβόλαιον ἐστὶν συμβούλιον συμβαλλομένον, συμβουλαὶ συμβολαιογράφου, μαρτύρων μαρτυρούντων, ἐφ' οὗ προϋποτίθεται ὅτι τίθεται καὶ ἡ σφραγὶς τῆς γῆς»!...

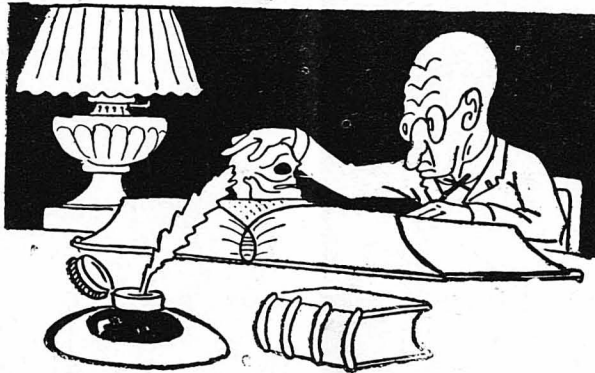
Καὶ τώρα μὲ δύο γραμμὲς ἓνα ποίημα στὴν κατελλοῦ. Ρουφιῆχτε το: «Καπελλοῦ Δουλοῦ καλὸ καπέλλο θέλω, ἄλλως μεγάλως σὰν τὸν Ὅθῆλλο ἀλληλοκαπελλογορνοκοπησώμεθα»!...

Ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέροντα εἶνε καὶ τὰ ποιήματα τοῦ κ. καθηγητοῦ γιὰ τὰς Ἀθήνας. Τὸ πρῶτο φέρει τίτλο «Ἀθήνας». Ἀκούτε:

«ΠΡΟΔΟΓΟΣ. Περὶ ἧλιον περιήλιον καὶ ἀφήλιον πετῶ, περιπατῶ, Ἐρωτῶ συναντῶ, χαριετῶ καὶ περὶ Ἀθηνῶν ἔρωτῶ. Ἄφρον μὲ ἀπατᾷ καὶ πετᾷ, μετὰ μὲ συναντᾷ καὶ δίνει ὑποσχέσεις ἐπισημούς δι' ἐκθέσεις διασήμουσ.

» ΔΟΓΟΣ. Ναὶ Ἀθῆνα εἶνε, ἰδεῖν, δοῦναι, λαβεῖν, φαγεῖν, φρυγεῖν. Ἰδοῦ Πανέντιμον, Πανεύδαμον, Πανεύφημον, Πανεύθυμον Ἐνθύμιον Πανεπιστήμιον, Μοῦσαι, νύμφαι, νύφουσαι, νήθουσαι, αἰθουσαι βριθουσαι, Μητρόπολις, Ἀκρόπολις, βουλευομένη Βουλῆ, ἀρχίος Ἀρείος Πάγος πατάουσι παταγωγῶς ἀδίκους κατοίκους, Βιβλιοθήκη ἐν ἡ προσθήκη οὐ προσήκει, ριζ' ἀρίστης ἀρετῆς Ριζάριος, Ἐθαγγελισμός, Ἰδαιολισμός, ξένων Δημοσθενῶν καὶ ξένων Ἀθηνῶν ἀσθενῶν, αἰδιον, Ὠδῆιον, Στάδιον καὶ δόδος Σταδίου, Θησειον, Μουσειον, Κυβέλο-Κοτοπούλειον, ὄδον Ἐρμού οὐδέποτε εἶδον ἤρεμον καὶ ἔρημον ἐκ δεσποινῶν καὶ δεσποινίδων, πλὴν Κυριακῶν, περιπατῶν δὲ πρῶτην Μαῖον ἐν ὁδῷ Πατισίαν εἶδον πατεῖς με πατῶ σε μὰ τὸν Πατισᾶ, Ἀρεταίων, Ζαπταίων καὶ πολλῶν ἄλλων μεγάλων φίλων Ἀθηνῶν, ὁρατὴ ἀρετῆ, ἀγάπη ὑψηροετῆ, πολυανδρία, πολυυδρία, λειψυδρία, ἀδρανεῖ Ἀδριάνειον, Λυκαθητῶς, Ὑμητῶς, παντελῶς λευκός, Πεντελικός, λυρικὴ Φαληρικὴ παραλία, ἐραρινός ἔαρινός ἑναστρὸς ὄραγός.

» ΕΠΙΛΟΓΟΣ. Περαιῶνον αἶνον, παραγῶ, παρεῖναι, σεῖ Ἀθηναῖς ἔλθειν καὶ οὐκ ἔξοισιν ἔξελθειν, νῆ Ἀθηνᾶν, ἡ γὰρ προνοητικὴ ἀπάντων φύσις ποικιλοτρόπως, ἰδιοτρόπως, ἔρωτοτροπεῖ μὲ τὴν πρωτεῖουσαν Πρωτεύουσαν μας. Ἐπακολοθεῖ φυσικὰ καὶ ἓνας Ὑμνος ποιητικῶς γιὰ τὰ δύο Φάληρα, Παλαιὰ καὶ Νέα, μὲ λυρισμὸ ὑπέροχο:

χέρι. Πάει ὕστερα κοντὰ στὴ Μπέρτα). Μπέρτα μου, καλοπέρα... (Σκῦδει γὰ τὴ φιλήση).

ΜΠΕΡΤΑ, (σπρώχνοντάς τον). — Ὅχι ἐμένα!... Φίλησε τὴ φιλενάδα σου καλύτερα.

ΠΕΤΡΟΣ, (κνιτάνοντας ἐκπληκτικὸς πότε τὴ Μαργαρίτα καὶ πότε τὴ Μπέρτα). — Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν;

ΜΠΕΡΤΑ. — Φτάνουν πειὰ ἡ κομωδιές!... Τὰ ξέρω ὅλα!... Ἡ Μαργαρίτα προδόθηκε ἀπὸ μὴν μόνη της, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ.

ΠΕΤΡΟΣ, (ταραχμένος). — Πέρτα... Ἐγώ... πάντα...

ΜΠΕΡΤΑ. — Σιωπὴ! Ἀφοῦ εἶχατε μὰ τόσο ἀφοσιωμένη φίλη, ἦταν περιττὸ νὰ παντρευτῆτε. Ἄλλὰ εἶχατε ἀνάγκη ἀπὸ τὰ χροιάτά μου καὶ μὲ παντρευτῆκατε... Μὰ φτάνει πειὰ ἡ ὑποκρισία... Φτάνει!... Φύγετε ἀμέσως καὶ οἱ δύο σας!...

(Ἡ Μαργαρίτα σηκώνεται τρέχοντας σύγκορη).

ΜΠΕΡΤΑ, (στὸν Πέτρο, εἰρωνικά). — Κύριε, φανῆτε ἱπποτικῶς... Ἡ φίλη σας τρέμει. Στηρίχτε τὴν στὸ μετώπο σας καὶ φευγάτε καὶ οἱ δύο.

(Ὁ Πέτρος ὑπακούει καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν ἔξοδο μαζὺ μὲ τὴ Μαργαρίτα).

ΜΠΕΡΤΑ, (μόνη). — Δὲν ἀξίζει βέβαια νὰ κλάψω... Εἶδα μέσα σὲ λίγες στιγμὲς πόσο χυδαῖες ψυχές εἶνε ἡ φίλη μου καὶ ὁ ἄντρας μου... Μὰ δὲν μπορῶ νὰ μὴ πονέσω γι' αὐτὸ. Τάμαθα ἄλλοστε τόσο ἀνέλεπτα, τόσο ζαφρικὰ... Δὲν μπορῶ νὰ μὴ κλάψω, τοῦλάχιστον ἀπόψε...

(Κλαίει σιωπηλά).

«Τὸ Πάλαι, οἱ δύο καλοὶ καὶ μεγάλοι φίλοι, Παλαιὸν καὶ Νέον Φάληρον, ὁ μὲν Ἰνδοστάν, ὁ δὲ Ἀφχανιστάν, συνητηθήσαν καθ' ὁδὸν ἀπὸ τὴν πάλην τῆς ζωῆς, στὸ κνήγιον τῶν Φαλαίων, συνεδέθησαν καὶ ἐσκέφθησαν, εἰσιτηρίου ὄντος ἐνὸς Ταλλήρου νὰ ἐπισκεφθῶσι τὴν Ἀκρόπολιν Ἀθηνῶν. Ἐθῆς μετὰ τὴν ἄφιξιν ἀπεφασίσαν μονίμως νὰ μείνωσιν ἐκ θαυμασμῶ πρὸς τὸν Ἀττικὸν ὀρίζοντα καὶ τὴν ἀρχαίαν τέχνην, ὅτε ἕρις ἐγεννήθη μεταξὺ Πρωτεύουσης καὶ ἐπαινετοῦ αὐτῆ Ἐπινεῖου, διότι ἀμφότεροι ἤθελον νὰ ἐγγραφῶσιν ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῶν Δημοτολογίῳ τοὺς ἀρτιαφιχθέντας ὑψηλοὺς φίλους. Ἡ ἕρις διελύθη μέσης λυσιτελοῦς λυσεως ἐπινοήσεως καὶ ὑφ' ἀπάντων καταχειροκροτηθείσης, καθ' ἣν τὰ Φάληρα κατώκησαν εἰς τὸ μέσον μεταξὺ Ἀθηνῶν—Πειραιῶσ, τῆς καλῆς θεᾶς Καλλιθέας τὸ θαυμαστὸν θέμα θεομένης. Ἐκότες, ἐν περιπτώσει διακοπῆς τῆς πολυειδοῦς συγκοινωνίας, συσκέπονται μετὰ τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργοῦ ἵνα αὐτὴ λυθῆ ἀμέσως, διότι αἱ δύο ἀπέλις συχνάκις ἐπισκέπονται τοὺς νέους ὑψηλοὺς φίλους καὶ διότι μὴπως τὰ Φάληρα, ἐν ἀπομονώσει καὶ ἀπαγοῶσει εὐρεθέντα, ἀναχωρήσουσιν διὰ τὰ ἐνδότερα Ἰνδο-Ἀφχανιστάν καὶ πρὸς τοῦτο δύο βαρκοῦλες μικροῦλες ἴστανται κάτωθεν τῶν ἐξεδῶν πρὸς δρᾶσιν ἀποδράσεως ἔστω καὶ ἂν οἱ ἐνιστάμενοι ἐξίστανται».

Δὲν λησμονεῖ ὁ ποιητῆς καὶ τὰ σχολεῖα τῶν Ἀθηνῶν καὶ γράφει ποίημα γιὰ τὸ Ἀρσάκειο καὶ τὸ Βαρβάκειο:

«Ἄρσεν Ἀρσάκειον οἰκεῖον, μὴ κύνῃ ἡ κίον. Βαρβάκειον μὴ βράβαρον, μὴ βορβορῶδες, ἀλλ' ἰδεῶδες, εὐώδες. Εἰς Λύκειον Ἐλληγνίδον εἶδον λύκον, ὃν ἀπέπνιξαν σχηματισθεῖσαι εἰς κύκλον καὶ ὡς κυκλῶν ἐπιτεθείσαι ἀνδρείως κατ' ἀνδρῶν Λανδρῶ».

Ὅτε τὰ Ὠδῆα ἐλησημόνησε ὁ ποιητῆς. Καὶ τὰ ψάλλει λίαν ἐμπνευσμένως:

«Ἡ τραγωδία καλλιεργεῖται στὰ Ὠδῆα, μὲ τραγικὰ Τραγοῦδια, λυρικὴν λύρα, φλογεράν φλογεράν, καθαράν κιθάραν καὶ μετὰ πολλὰ ἄλλα κύμβαλα, πνευστὰ, ἔγχορδα, πληκτὰ, ὧν κατακλείς Κλειδοκύμβαλον, δια χορῶν χορῶν παραχορῶν, πρὸς ἄσιν ὀργίων ὀρῶν ταραχῶν χορῶν. Μουσικὴ ἐπιδιδόν ἐπειδὴ μετὰ Μουσῶν μελιχρῶς ὀμιλῶν μισή μουσῆς. Γιὰ νὰ φύγῃ ἡ Διαβολία, φύγῃ, φέρε τὰ βιολιά, μὲ ὀδελιαν εἰς τὸν Προφήτην Ἠλίαν!...

Δὲν εἶνε βέβαια δυνατόν γὰ δημοσιεύσουμε ἔδω ὅλα τὰ ἐμπνευσμένα ἔργα τοῦ ἐκ Μύτικα φουτουριστοῦ ποιητοῦ. Τελειώνομεν λοιπὸν τὸ ἀπάνθισμα αὐτὸ μὲ τὸ ἀκόλουθο ποίημα, ποῦ ἔχει τίτλο «Κωστῆς Παλαμάς»:

«Ἐκουκουσιῶς ἄκουε ἀκοῦ τοῦ Ποιητῆ Κωστῆ Παλαμά, ὥστε ἡ μουσικὴ σας πανοπλία καὶ μουσικὴ μυσταγωγία τὸ παλαμίζω, γράφει τὸ πᾶν μάλα σωστὸν μέσο τῶν τῆς παλάμης Σας ὄστων, μὰ τὸ μάλα τῶν Ἐφοπλιστῶν καὶ τοὺς ὑποδικονατοδικούς Παλαμηδιοῦ. Ὁ Ποιητῆς τοῦ Παντός, ἐξάπαντος Σᾶς ἐχάρισε χάρισμα χαριέστατον καὶ εἰς ὑπερθετικὸν βαθμὸν σύνθετον, θετικόν, ἐφθονόν, πρῶθυμον. Τὴν ὑπογραφὴν σας γεγράφατε εἰς μίαν πευγὴν τοῦ πευχίου μου, ἦτις τὸ κοσμεῖ τὸσον ὅσον καὶ ἡ τοῦ Κοσμήτορος, ὕπερ τοῦ νονακίου μου κόσμημα, μετὰ τὸ εἰκόνημα. Χαίρετε ἔσασι τῶν Μουσῶν λάτρη καὶ ἐργῶδη Ἐργάτη, ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια καὶ ὡς τῶν καιρῶν τὰ αἰῶνα χιόνια, χαιρε Ποιητὰ τῶν Τάφων, τοῦ Ὑμνον τῆς Εἰρήνης καὶ Ἐρμηνευτὰ τῶν τῆς Κασσιανῆς ἀματῶν».

Δυστυχῶς ὁ χώρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ προχωρήσουμε περισσότερο καὶ σταματᾶμε ἔδω. Θὰ σᾶς σνιστοῦσαμε ν' ἀγοράσετε τὸ βιβλίο τοῦ κ. Σταθοπούλου, γιὰ νὰ τὸ ἀπολαύσετε φαρδύ-πλατεῖα. Μὰ ποῦ νὰ τὸ βρῆτε; Ἐξαντλήθηκε. Ὅυτε τῶρ φέτα νὰ ἦταν!...

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΕΥΧΕΣ ΠΑΡΑΚΑΙΡΕΣ

Ἐπ' τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ... Νέου Ἐτους, κατὰ τὸ παλῆο φυσικὰ ἡμερολόγιο, οἱ παλαιοημερολογίτες ἀντήλλαξαν εὐχές καὶ ἐσπεχόμενοι μεταξὺ τους.

Ἐπίσης οἱ μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους, οἱ ὅποιοι εἶνε ὅλοι σχεδὸν παλαιοημερολογίτες, ἔστειλαν εὐχετήριον τηλεγράφημα καὶ στὸν Ἀντιπρόεδρο τῆς Κυβερνήσεως κ. Μιχαλακόπουλο, εὐχόμενοι: «Ἐδύχες τὸ Νέον Ἐτος».

Ὁ κ. Μιχαλακόπουλος ἀπάντων ἀπήλυθε στὴν κοινότητα τοῦ ὅυστελε τοῦ τηλεγράφημα αὐτὸ τὴν ἔξης τηλεγραφικὴ ἀπάντησι: «Ἄισιον τὸ πρὸ... δεκαπενθήμερον ἀρξάμενον 1932»!...